

# Радість

Василь Чухліб

Раніше від бабусі Дарини ніхто не встає. Сьогодні Тетянка прокинулася раненько, вибігла надвір, а бабуса вже порається на городі, кущі помідорів підв'язує.

Зачувши, як Тетянка лопотить босоніж по стежці, розігнулася :

— Доброго ранку, внучко!

Очі бабусині усміхаються, помережане зморшками обличчя аж світиться.

— Чому це ви так радієте, бабусю? — запитує Тетянка.

— А радію. Бо день он який ясний та погожий! Сонцю радію. Городині, садовині сонечко силу дає. Помідори вже займатися починають, яблука он які красуються. А дині як пахнуть! Я там одну жовтеньку нагледіла, зірвати тобі?

Бабуса розрізала диньку, Тетянка куштувала.

— Смачна? — питала бабуса.

— Як мед!

— А чим пахне?

— Сонцем!

— Отож-то й воно! — цвіла усмішкою бабуса.

А то прокинулася Тетянка — хтось тарабанить по даху. Може, кіт Рудько туди забрався та й витанцьовує?

На ганку стоїть бабуса — рада-радісінька.

— Чому це ви радієте? — запитує Тетянка.— Сонця ж нема. Хмарно.

— А поглянь: який дощик іде! Лагідний, теплий. Напоїть земельку і вродить вона усякого збіжжя, садовини й городини. Будуть на зиму комори повні. Тому й радію.

Бабусина радість передалася Тетянці, і гайнула вона по калюжках витанцьовувати.

— Отако! Побігай під дощем, то хутчіш підростатимеш,— приказує бабуса. — І мені, й дідусеві, і мамі, й татові на радість!